

EMILY HENRYOVÁ

AUTORKA BESTSELLERU LETNÁ STÁVKA

**TY, JA
A NAŠE
VÝLETY**

AKTUELL

Emily Henryová
Ty, ja a naše výlety

**TY, JA
A NAŠE
VÝLETY**

EMILY HENRYOVÁ

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami, je celkom náhodná.

Emily Henryová: Ty, ja a naše výlety

Z anglického originálu *People We Meet on Vacation*, ktorý vydalo vydavateľstvo Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, USA.

Copyright © 2021 by Emily Henry

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Miriam Ghániová 2023

Author's photo © Devyn Glista / St. Blanc Studios

Cover art & design © Sandra Chiu

Redakčne upravila: Tatiana Žáryová

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika

Slovak edition © AKTUELL 2023

ISBN 978-80-89873-53-1

*Predchádzajúcu knihu som napísala najmä pre seba.
Túto venujem tebe.*

PROLÓG

Pred piatimi rokmi

Na dovolenke môžete byť kýmkoľvek chcete.

Rovnako ako dobrá kniha alebo fantastické oblečenie, aj krátky prázdninový pobyt vás môže preniesť do iného sveta, kde sa na chvíľu stanete niekým iným.

Za normálnych okolností by ste sa možno ani neodvážili kývať hlavou do hudby bez toho, aby ste sa necítili trápne, ale na dovolenke, v mihotavom svetle nemenovanej reštaurácie, kde hrá miestna kapela, sa bez rozpakov budete vlniť pri tanci.

Aj vlasy sú na dovolenke iné. Možno je to inou vodou alebo šampónom. Alebo je to možno tým, že sa neobťažujete s ich starostlivým umývaním alebo česaním, pretože slaná morská voda ich aj tak zvlíni. Poviete si: *Možno by som to mohol robiť aj doma. Nečesať si vlasy a kašľať na to, že som spotený aj lepkavý a polepený pieskom.*

Na dovolenke zrazu nemáte problém rozprávať sa s cudzími ľuďmi a všetky zábrany hodíte za hlavu. Aj keď sa potom konverzácia môže poriadne zvrtnúť, čo na tom záleží? Veď týchto ľudí už nikdy nevidíte!

Ste tým, kým chcete byť. Môžete robiť, čo chcete. Dobre, možno nie tak celkom. Občas sa dostanete do určitej situácie, napríklad vás do nej vtlačí počasie – v takej som práve teraz ja – a potom si musíte nájsť nejakú náhradnú zábavu na čas, kým neprestane pršať.

Cestou z toalety sa na chvíľu zastavím. Čiastočne preto, že ešte vždy pracujem na svojom pláne. A čiastočne aj preto, že podlaha je taká lepkavá, že sa mi na ňu prilepil sandál a musím poskočiť na jednej nohe. Teoreticky sa mi toto miesto veľmi páči, ale som presvedčená, že keby sa moja noha dotkla bezmennej špiny na podlahe, určite by som chytila nejakú príšerne vzácnu chorobu, ktorá sa inak vyskytuje len v ampulkách v mrazničke tajného laboratória Národného inštitútu zdravia.

Tanečne dohopkám k topánke, tenkému oranžovému pásiku, ktorý sa prešmykne medzi mojimi prstami, a otočím sa naspäť k baru: lepkavé telá nalepené na sebe, lenivé bzučanie ventilátora nad hlavou, dvere otvorené dokorán, aby vietor občas priniesol kvapky dažďa z čiernej noci a osviežil spotený dav. V rohu stojí neónovo osvetlená hracia skrinka a hrá *I Only Have Eyes for You* od skupiny Flamingos.

Sme síce v plážovom letovisku, ale tento bar je určený pre miestnych obyvateľov, pravidelných návštevníkov, takže nikto nemá na sebe potlačené letné šaty alebo havajskú košeľu, ale tu ani nedostanete fantastické kokteily s kúskami exotického ovocia.

Keby nebolo búrky, vybrala by som si na posledný večer v meste nejaké iné miesto. Ale pršalo celý týždeň a neustále prichádzali ďalšie búrky, takže moje sny o prechádzke po bielom piesku a plavbe na motorovom člne ustúpili do úzadia a spolu s ďalšími sklamanými návštevníkmi som strávila väčšinu dní popíjaním piňa colady v nejakej preplnenej turistickej pasci, na ktorú som natrafila.

No dnes večer som mala už plné zuby predierania sa davom, rovnako ako ma nebavilo čakať na čašníka alebo pozerieť sa na sivovlasých chlapov s obrúčkami, ktorí na mňa opito žmurkali za chrbtami svojich manželiek. Preto som teraz tu.

V bare so špinavou podlahou, ktorý sa volá Bar, si bystrým okom prezerám slabú ponuku mužov.

Sedí pri bare v rohu. Je približne v mojom veku, má asi dvadsaťpäť, špinavé blond vlasy, široké ramená a je dosť vysoký, hoci posledné dva fakty si na prvý pohľad nevšimnete. Skláňa sa nad

mobilným telefónom a aj z profilu vidím, aký je sústredený. Ako prechádza prstom po obrazovke, mierne si hryzie spodnú peru.

Hoci tu nie je tak plno ako napríklad v Disneylande, je tu určite hlučno. Na jednej strane je jukebox hrajúci čudné piesne z 50. rokov, na druhej namontovaný televízor s meteorológom kričiacim o tom, že dážď láme všetky rekordy, a medzi tým všetkým sa zabávajú skupiny ľudí, ktorí vždy prepuknú do rovnakého smiechu presne v tom istom okamihu. Na samom konci baru je čašníčka, ktorá udiera do pultu, aby dodala váhu svojim slovám. Rozpráva sa s peroxidovou blondínkou.

Búrka obrátila celý ostrov hore nohami, všetci pijú lacné pivo a sú trochu neslušní.

No muž so špinavými blond vlasmi sediaci na barovej stoličke si zachováva pokoj, ktorý ho na prvý pohľad odlišuje od ostatných. V skutočnosti sa zdá, že všetko na ňom priam kričí, že sem nepatrí. Napriek teplotám okolo tridsať stupňov a vlhkosti vzduchu milión percent má na sebe pokrčenú košeľu s dlhými rukávami a tmavomodré nohavice. Opálenú pokožku by ste márne hľadali, rovnako ako akýkoľvek náznak úsmevu, ľahkosti alebo perspektívy.

Bingo.

Odhriem si vlasy z čela a prejdem k nemu. Keď som niekoľko metrov od neho, oči má stále prilepené k telefónu a jeho prst pomaly prechádza po obrazovke. Podarí sa mi zachytiť slová DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA.

V bare si normálne číta knihu!

Zvodne pohojdávam bokmi, opriem sa laktom o barový pult a otočím sa. „Hej, tiger!“

Pomaly na mňa uprie orechovohnedé oči a zažmurká: „Ahoj?“
„Chodíš sem často?“

Asi minútu si ma pozorne prezerá a zjavne zvažuje, čo má povedať.

„Nie,“ povzdychne si nakoniec, „nie som tunajší.“

„Aha,“ zatahnem, ale skôr než stihnem povedať niečo viac, pokračuje. „Aj keby som bol, mám mačku, ktorá má kopec zdravotných

problémov, čo si vyžadujú osobitnú starostlivosť. Takže nemôžem veľa chodiť von.“

Pri každom jeho slove sa mračím čoraz viac. „Je mi to veľmi ľúto.“ Konečne sa trochu spamätám. „Musí byť náročné si s tým všetkým poradiť. Aj so smrťou!“

Trochu zvráští čelo. „So smrťou?“

Mávnem rukou a ukážem na jeho oblečenie. „No, prišiel si na pohreb, či nie?“

Ústa stiahne do pevnej čiary. „Nie, to nie.“

„Tak čo ťa sem priviedlo?“

„Priateľka.“ Opäť sklopí pohľad k telefónu.

„Žije tu?“ hádam.

„Ona ma sem dotiahla,“ opraví ma. „Na dovolenku.“ Slovo dovolenka prednesie trochu pohrdavo.

Prevrátim oči. „Neverím! Ďaleko od tvojej milovanej mačky? A nemal si iný program, než byť tu, baviť sa a užívať si? Nebolo za tým aj niečo iné? Si si istý, že sa tá osoba naozaj môže nazývať tvojou priateľkou?“

„S každou sekundou som si menej a menej istý,“ odvrkne bez toho, aby sa na mňa pozrel.

Takže mi s konverzáciou nepomáha, ale nevzdávam sa. „Takže,“ pokračujem, „aká je tvoja priateľka? Je sexi? Inteligentná? Má peniaze?“

„Nie,“ odpovie bez nadšenia a ďalej číta. „Je utáraná. Nevydrží mať zatvorené ústa. Každý kus oblečenia, ktorý má na sebe ona alebo ja, vždy komentuje. Má otrasný romantický vkus a rozčuľuje sa nad komerčnými reklamami. Tými so slobodnými matkami, ktorým pri počítači padajú hlavy na klávesnicu, dieťa ich prikryje dekou cez plecia a hlúpo sa usmieva, pretože je také hrdé na svoju mamu. No, a čo ďalej? Áno, má slabosť pre nechutné, špinavé, salmonelou páchnuce bary. Takmer sa tu bojím piť fľaškové pivo – videla si recenzie na tento bar na Yelpe?“

„Teraz si zo mňa uťahuješ, však?“ pýtam sa a prekrížim si ruky na hrudi.

„No,“ pokrčí plecami, „je fakt, že salmonelu tu necítiš, alebo iba trochu.“

„Alex!“ Chytím ho za biceps, čím ho úplne vyvediem z miery: „Snažím sa ti pomôcť!“

Pošúcha si miesto, kde som sa ho dotkla: „Pomôcť? Mne? Ako?“

„Viem, že ti Sarah zlomila srdce, ale musíš sa dať dokopy. Keď ťa nabudúce v bare osloví sexi dievča, nemôžeš začať rozprávať o svojom zvrátenom, polozávislom vzťahu s tým hlúpym tvorom!“

„Po prvé, Flannery O'Connorová nie je hlúpa,“ povie urazene. „Je len plachá.“

„Je to potvora.“

„Jednoducho ťa nemá rada,“ trvá na svojom. „Ty si typická psíčkarka.“

„Jediné, čo som kedy urobila, bolo, že som sa ju snažila pohladkať,“ poviem. „Načo je dobré zvieratko, keď nie je prítulné?“

„Ale ona je prítulná.“ Alex pokrúti hlavou. „Lenže ty sa na ňu pozeráš vždy s takým divokým vlčím leskom v očiach.“

„Ja?“

„Poppy,“ vzdychne. „Ty sa na všetko pozeráš s divokým leskom v očiach.“

Vtom sa objaví čašníčka s nápojom, ktorý som si objednala predtým, ako som išla na záchod. „Slečna?“ osloví ma. „Vaša margarita.“ Posunie ku mne pohár lemovaný bielymi kryštálkami soli a v okamihu, keď mi pristane v ruke, už sa mi zbiehajú sliny. Hodím hlt nápoja do seba tak rýchlo, že mi časť tequily zostane na perách, načo ma Alex nadprirodzenou rýchlosťou chytí za ruku a odtiahne ju skôr, ako mi na nej pristane ďalšia časť kokteilu.

„Vidíš? Hovoril som ti: divoký záblesk v твоjich očiach,“ zašepká Alex tak vážne, ako so mnou hovorí takmer vždy, okrem tých vzácných okamihov, keď sa objaví „divný Alex“ a ja ho môžem sledovať, ako predstiera, že vzlyká do mikrofónu pri karaoke a krúti sa na tanečnom parkete, pričom mu všetkými smermi trčia špinavé blond vlasy a pokrčená košeľa mu vylieza z nohavíc. Samozrejme, bol to len jeden hypotetický príklad. Niečo, čo sa v skutočnosti nestalo...

Alex Nilsen je zvláštny prípad. Široké plecia neustále hrbí a kriví sa ako paragraf, má prebytok stoicizmu (ako dôsledok toho, že je najstarší syn vdovca s najväčšou sociálnou fóbiou, akú som kedy videla) a poriadnou dávkou potláčaných emócií (v dôsledku prísnej náboženskej výchovy, ktorá bola jasným protikladom všetkého, čo Alex rád robil, najmä ak to malo niečo spoločné s akademickým prostredím). Zároveň je Alex trochu divný, trochu akoby hlúpy a najviac dobrosrdečný blázon, akého som kedy mala tú česť spoznať.

Napijem sa margarity a z hrdla sa mi vyderie spokojné zamrmlanie.

„Vlk v ovčom rúchu,“ ohodnotí ma Alex a znova sklopí zrak k telefónu.

Pri tej poznámke nepríjemne zavrčím a znova sa napijem. „Mimochodom, v tejto margarite je asi deväťdesiat percent tequily. Takže dúfam, že to napíšeš svojim večne nespokojným priateľom na Yelpe. A vôbec, žiadna salmonela tu nesmrdí.“ Sklznem na stoličku vedľa neho, dám si ešte trochu kokteilu a potom sa otočím tak, aby sme sa dotýkali kolenami. Páči sa mi, ako vždy sedí, keď sme spolu: tvárou k baru, ale jeho dlhé nohy smerujú ku mne, akoby nechal nejaké tajné dvere k jeho osobnosti otvorené len pre mňa. A sú to dvere nielen k Alexovi Nilsenovi, ktorý sa nikdy poriadne neusmeje, ale rovno k tomu čudákovi, ktorý so mnou chodí na dovolenky každý rok, hoci neznáša lietanie a zmeny všeobecne – napríklad spať na inom vankúši ako na svojom doma.

Páči sa mi, že vždy keď ideme spolu von, zamieri rovno k baru, pretože vie, že tam rada sedávam, hoci raz sa mi priznal, že keď sedíme v bare, je načisto vystresovaný, či sa na čašníčku nepozerá príliš dlho alebo príliš krátko.

Taký je môj najlepší priateľ Alex Nilsen. Páči sa mi (alebo skôr mám rada) na ňom takmer všetko a naozaj chcem, aby bol šťastný, takže aj keď som nikdy nemala v láske jeho bývalé priateľky – najmä tú poslednú, Sarah –, viem, že je teraz na mne, aby som ho prinútila nesmútiť po jeho poslednom rozchode, aby sa z neho nestal úplný pustovník. Nakoniec by urobil – a už aj urobil – to isté pre mňa.

„Takže,“ vzdychnem, „zahráme si to znova od začiatku? Buď sexi cudzincom z baru a buď očarujúci ako vždy, len s výnimkou tej časti s mačkou. Čoskoro sa k sebe vrátite, čoskoro opäť začnete randiť.“

Zdvihne zrak od telefónu a takmer sa usmeje. Nazývam to úsmevom, pretože pre Alexa je to maximum, čo dokáže vyčariť.

„Myslíš to neznáme dievča, ktoré začne rozhovor dobre načasovaným ‚Hej, tiger!‘? Každý máme trochu inú predstavu o tom, čo je sexi.“

Otočím sa na stoličke a ako sa otáčam sem a tam, dvakrát doňho narazím kolenami. Nasadím zvodný výraz. „Zaujímalo by ma, či to bolelo...“ zatiahnem, „keď si spadol z neba.“

Pokrúti hlavou. „Poppy, naozaj chcem, aby si vedela,“ vysvetľuje pomaly, „že ak niekedy pôjdem na rande, určite to nebude mať nič spoločné s tvojou takzvanou pomocou.“

Vstanem, teatrálne do seba vyklopím zvyšok kokteilu a buchnem pohárom po pulte. „Čo keby sme odtiaľto vypadli?“

„Ako to, že si v randení lepšia ako ja?“ čuduje sa zmätený tou záhadou.

„Je to jednoduché,“ odvetím. „Mám oveľa nižšie nároky. A v ceste mi nestojí nijaká Flannery O'Connorová. A keď si vyjdem von do baru na drink, nepozieram sa na jeho hodnotenie na Yelpe, ani sa nesnažím dať všetkým jasne najavo: Neoslovujte ma. A tiež – pod správnym uhlom vyzerám naozaj úžasne.“

Vstane a než si strčí peňaženku späť do vrečka, položí na bar dvadsiatku. Alex má vždy pri sebe hotovosť. Neviem, ako to robí. Pýtala som sa ho na to najmenej trikrát. Vždy mi odpovedal. Ale aj tak neviem, ako to robí, pretože Alexova odpoveď bola vždy buď príliš nudná, alebo príliš intelektuálne náročná, takže môj mozog sa ani nesnaží spomenúť si.

„To nič nemení na tom, že si absolútne čudná,“ vzdychne.

„Aj tak ma máš rád,“ pokrčím trochu urazene plecami.

Objíme ma okolo pliec a pozrie sa na mňa, na plných perách má ďalší jemný náznak úsmevu. Jeho tvár je ako husté sitko: vždy prepustí len kúsok jeho výrazu. „Ja viem,“ zašepká.

„Aj ja ťa mám rada,“ ohrniem na neho pery.

Chvíľu bojuje s nutkaním usmiať sa ešte trochu viac, ale podarí sa mu zachovať si vážnu tvár. „To viem tiež.“

Po tequile sa cítim ospalá a malátna, tak sa oňho opriem, keď podídeme ku dverám. „Bola to pekná dovolenka,“ prehodím.

„Najlepšia,“ prikývne na znak súhlasu a okolo neho sa roztočia kvapky studeného dažďa ako konfety. Pritiahne si ma bližšie a ja cítim jeho teplú, ťažkú ruku a čistú vôňu, ktorá ma zahaluje ako šál.

„Ani dážď mi príliš neprekáža,“ pokračujem, keď vchádzame do hustej vlhkej noci – všade okolo nás bzučia komáre a palmy sa chvejú ozvenou vzdialeného hromu. „Takto sa mi to páčilo oveľa viac.“ Alex mi zdvihne ruku z pliec, aby sa mohol nakloniť nado mňa a vytvoriť akýsi ľudský dáždnik, zatiaľ čo bežíme po vode na chodníku k nášmu červenému autu z požičovne. Keď sa tam dostaneme, odtiahne sa odo mňa a otvorí mi dvere – snažili sme sa ušetriť peniaze, tak sme si prenajali auto bez automatického zamykania a elektrického ovládania okien. Potom prejde okolo a sadne si za volant. Naštartuje auto a keď vychádzame z parkoviska, studený vzduch klimatizácie fúka na naše premočené oblečenie.

„Práve som si uvedomil,“ zamrmle, „že sme neodfotili bar na tvoj blog.“

Začnem sa smiať, ale potom si uvedomím, že to myslí smrteľne vážne.

„Alex, nikto z mojich čitateľov nechce vidieť fotky tohto baru. Dokonca nechcú o tom ani čítať.“

Pokrčí plecami. „Hm, mne sa nezdá až taký zlý.“

„Povedal si, že to tam páchne salmonelou.“

„Ale okrem toho...“ Zapne smerovku a ocitneme sa na úzkej ulici lemovanej palmami vedúcej k nášmu domu.

„Vlastne nemám žiadne použiteľné fotografie z tohto týždňa.“

Alex sa zamračí a poškriabe sa po čele, keď pomaly zastavuje auto na štrkom vysypanej cestičke pred nami.

„Teda okrem tých, ktoré si urobil ty,“ dodám rýchlo. Fotografie, ktoré mi Alex ponúkol na môj blog, sú naozaj hrozné, ale... som

mu taká vďačná, že ich pre mňa chcel urobiť, že som už vybrala tú najmenej hroznú a dala ju na Facebook a na svoj blog. Vystrúhala som na nej jednu z tých príšerných grimás uprostred slova, kričím niečo na Alexa a hystericky sa smejem, zatiaľ čo on sa mi márne snaží povedať, ako sa mám postaviť a pozerieť. Búrkové mraky sa nado mnou vznášajú, akoby na ostrov niesli nejakú apokalypsu. Ale aspoň fotografia ukazuje, že som spokojná.

Keď sa na obrázok pozriem znova, nemôžem si spomenúť, čo mi Alex povedal, aby som sa zatvárila práve takto, ani čo som mu vlastne povedala ja. V každom prípade pohľad na ňu vo mne vyvoláva rovnako príjemný pocit, ako keď si spomínam na naše minulé letné dovolenky.

Ten závan šťastia, ten pocit, že práve o tom je život, byť na krásnom mieste a byť s niekým, koho máte radi.

Pokúsila som sa niečo v tomto zmysle vtesnať do popisky fotografie, ale je takmer nemožné to vyjadriť.

Zvyčajne sú všetky moje príspevky o tom, ako cestovať lacno a premeniť všetko zlé na dobré, ale keď vás sledujú státisíce ľudí túžiacich po dovolenke pri mori, je ideálne ukázať im... ako vyzerá dovolenka pri mori.

Uplynulý týždeň sme strávili na pláži ostrova Sanibel približne štyridsať minút. Zvyšok času sme sa pred dažďom schovávali v baroch a reštauráciách, kníhkupectvách a starožitníctvach, napchávali sa popcornom v špinavom bungalove, ktorý sme si prenajali, a počítali blesky. Boli sme bieli ako mlieko, nevideli sme tropické ryby, ani raz sme sa nepotápali, ani sa neopaľovali na katamaráne, v skutočnosti sme nerobili vôbec nič okrem zaspávania a opätovného prebúdzania sa na starom rozheganom gauči so *Zónou súmraku* v našich snoch, ktoré sme sledovali.

Niektoré miesta môžete vždy vidieť v celej ich kráse, či už je vonku dážď alebo slnko, ale toto zjavne nebolo jedno z nich.

„Vieš čo,“ prehodí Alex, keď zaparkuje.

„Neviem čo,“ zatiahnem.

„Poďme sa odfotiť,“ navrhne. „Spolu.“

„Nenávidíš fotenie,“ namietnem. Čo mi vždy pripadalo zvláštne, pretože z technického hľadiska je Alex neuveriteľne pekný.

„Ja viem,“ povzdychne si Alex, „ale je tma a ja by som chcel mať nejakú spomienku.“

„Dobre,“ súhlasím. „Dobre, odfoťíme sa.“

Siahnem po telefóne, ale on už vytiahol svoj. Len namiesto toho, aby ho otočil smerom k nám, otočí ho dozadu, takže sa pozeráme priamo do objektívu, a nie na seba. „Čo to robíš?“ Siahnem po telefóne. „Práve teraz máš zapnutý selfie režim?“

„Nie!“ zasmeje sa a drží svoj telefón mimo môjho dosahu. „Toto nie je obrázok na tvoj blog, nemusíme na ňom vyzeráť dobre. Musíme vyzeráť ako my. Ak si chceš urobiť selfie, tak sa nechcem fotiť.“

„Mal by si obmedziť svoju posadnutosť dokonalosťou,“ pokrútim hlavou.

„Koľko fotiek som urobil tak, ako si chcela ty, Poppy?“ trvá na svojom. „Tak sa poď raz odfoťiť tak, ako chcem ja.“

„Dobre, fajn.“ Nakloním sa a opriem sa o jeho vlhkú hrud', zatiaľ čo on trochu nakloní hlavu, aby vyrovnal výškový rozdiel medzi nami.

„Jeden... dva...“ Blesk zablyсне skôr, ako stihne narátať do troch.

„Ty netvor!“ zvolám.

Otočí displej telefónu k sebe, aby si pozrel fotografiu, a zastoná: „Ach, nie! Som naozaj netvor.“

Takmer sa dusím smiechom, keď sa pozerám na naše rozmazané tváre: Alexove mokré vlasy trčia na všetky strany, svoje mám rozplesnuté v mokrých prameňoch okolo tváre, sme lesklí a červení od horúčavy, oči mám zatvorené a Alex sotva otvorené a opuchnuté. „Ako sa ti podarilo urobiť fotku, na ktorej obaja vyzeráme skutočne príšerne?“

Zasmeje sa a oprie si hlavu o opierku. „Dobre, vymažem to.“

„Tak to teda nie!“ vytrhnem mu telefón z ruky. Chce si ho vziať späť, ale ja ho nepustím a držíme ho medzi sedadlami.

„Ale to si predsa chcel, Alex, nie? Aby sme si mohli túto dovolenku zapamätať takú, aká naozaj bola. A aby sme vyzerali tak, ako naozaj vyzeráme.“

Jeho úsmev je zrazu opäť len náznakom, slabým a prchavým.

„Poppy, vôbec nevyzeráš ako na tej fotografii.“

Pokrútim hlavou. „Ani ty.“

Dlho mlčíme, akoby už nebolo čo povedať.

„Na budúci rok pôjdeme niekam, kde je chladno.“ Alex si odkašle.

„A kde je sucho.“

„Fajn,“ súhlasím a usmievam sa. „A teraz pôjdeme niekam do chládku.“

1

Toto leto

„Poppy,“ osloví ma Swapna, ktorá sa opiera o čelo matného sivého konferenčného stolíka. „Tak čo máš?“

Zhovievavá šéfkka časopisu *Relax + Recreation* Swapna Bakshi-Higsmithová však nevyžaruje žiadnu z týchto dvoch základných hodnôt vyjadrených v názve nášho luxusného magazínu.

Swapna si naposledy oddýchla asi pred tromi rokmi, keď bola v deviatom mesiaci tehotenstva a lekár jej nariadil ležať na lôžku. Aj vtedy trávila celý čas na videokonferenciách s redakciou, notebook mala na dvíhajúcom sa bruchu, takže o kvalite jej oddychu pochybujem. Všetko na Swapne je ostré, výrazné a elegantné, od starostlivo upraveného mikáda až po nohavice značky Alexander Wang.

Ostro nakreslenými očnými linkami by otvorila aj plechovku sardiniek a pohľad jej smaragdovo zelených očí by jej obsah rozdrvil na kašu.

V tejto chvíli sa jej oči upierajú na mňa: „Poppy! Haló...!“

Zažmurkám a vytrhnem sa z tranzu, zapotácam sa a odkašlem si. To sa mi v poslednom čase stáva často. Keď máte takú prácu, že musíte ísť do kancelárie len raz týždenne, nie je práve najlepšie práve vtedy znieť ako školák na hodine matematiky priamo pred inšpiratívnym, ale aj dosť desivým a náročným šéfom.